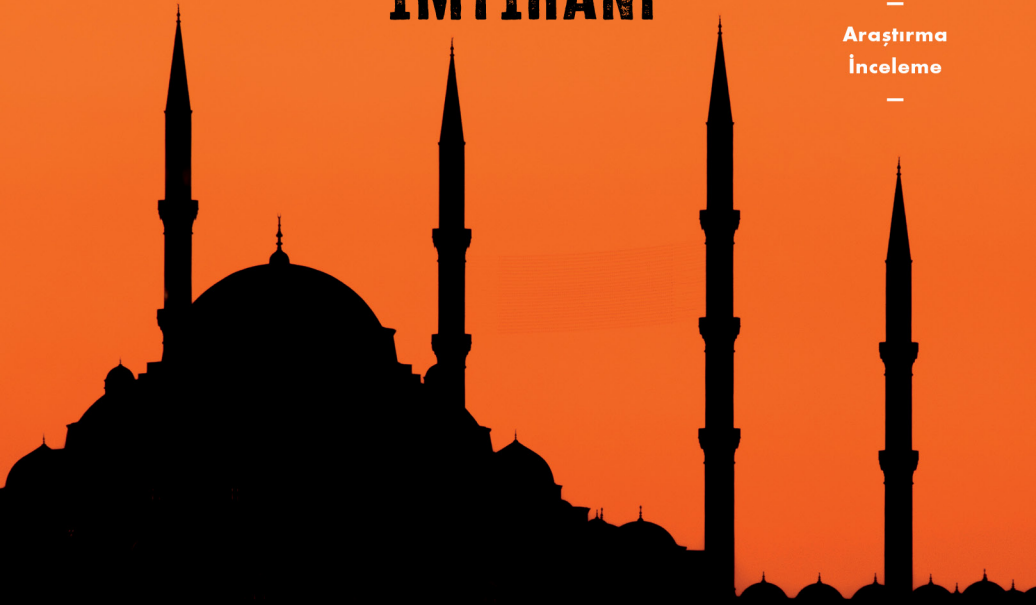

ŞATAFATLI MAĞLUBİYET

İSLAMCILARIN İKTİDARLA
İMTİHANI

—
Araştırma
İnceleme
—

Levent Gültekin

12. BASKI

DK **100**
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Levent Gültekin, 1972 yılında Ardahan'ın Göle ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise tahsilini Göle'de yaptı. Anadolu Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nde lisansını, Selçuk Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde yüksek lisansını tamamladı.

Medya sektörüne 1995 yılında *Yeni Şafak*'la girdi. Farklı departmanlarda çalıştıktan sonra 2000 yılında genel müdür oldu.

2000 yılının sonunda buradan ayrılıp haftalık *Gerçek Hayat* dergisini çıkardı. 2007 yılında Star Medya Grubu'nda, 2009 yılında Cine5 Medya Grubu'nda üst düzey yönetici olarak görev aldı. 2010 yılında Cine5'ten de ayrılınca köşe yazarlığına başladı.

Halen siyaset yorumculuğu ve www.diken.com.tr sitesinde köşe yazarlığı yapmaktadır.

Onurlu Çıkış ve *Yaklaşan Kasırga* adlı iki kitabı vardır.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Yaklaşan Kasırga

İdeolojik Mahalleden Türkiye'ye Onurlu Çıkış

ŞATAFATLI MAĞLUBİYET

İslamcıların İktidarla İmtihanı

Yazan: Levent Gültekin

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2015

12. baskı / Mart 2023 / ISBN 978-625-6417-17-5

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Baskı: Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Tic. A.Ş.

Beytepe Yolu No:3 Çankaya/Ankara

Sertifika No: 46519

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Şatafatlı Mağlubiyet İslamcıların İktidarla İmtihanı

Levent Gültekin

Gerçek din, ilan ettiğimiz inancımız değil, sürdürdüğümüz hayattır.

Louis Nizer

Bir dinleri olduğu için ahlaka ihtiyacı kalmamış gibi davranıyorlar.

Amin Maalouf

Olağan dini âdetlerin en çok düştükleri hata, sembolle gerçekliği birbirine karıştırmak, yol gösteren parmağa bakıp onu takip etmek yerine huzur almak için onu emmektir.

Alan Watts

İçindekiler

Teşekkür	13
Giriş	15
“Gerçek İslam”ın hayali Müslümanı.....	23
“Gerçek İslam bu değil.” “Peki hangisi?”	23
Gerçek Müslüman sensin	28
İslam ahlakta mı, görüntüde mi?	31
İslam barış dini ise Müslümanlar neden kan döküyor?	33
“Daha dindar” olmak diye bir şey var mı?	37
Tayyipçi misin, Erdoğanist mi?	40
Ne olacak benim bu Tayyip düşmanlığım?	44
Silah seven, kan isteyen âlimler.....	47
Allah’sız İslamcılık	50
“Abi, sakın değişme!”	53
Mahalleden taşınmayı bir an bile düşünmedim!	56
AK Parti’den Müslümanlara ne fayda gelir?	60
İslamcılığı neden eleştiriyorum?	64
“Bilge Kral” Aliya’dan siyaset dersleri	69
Halktan çalıp Hakk’a hizmet edenler.....	74
İslamcılar yolsuzluklara niçin duyarsız?	74
“Dini kazanım” nasıl “kurumsal çıkar”a dönüştü?	81
“Dindarlar çaldıysa, vardır bir hikmeti”	83
Akit gazetesi tarzı, siyaseti de rehin aldı	86
Gezi farkı	89
“Yeni Türkiye”de ne değişti?	89
“İlımlılara yer yok”	92

İktidar, tekerrürden ibaret	95
AK Parti’de yenilikçi-gelenekçi tartışması.....	95
Yenilikçiler, “yeni gelenekçiler”e dönüşüyor!	99
“Bağımsız Türkiye” ... mi acaba?	103
Türkiye’yi kim bölmek istiyor?	106
AK Parti’nin 3. evresi bize ne getirecek?	110
AK Partililere çağrı	114
Para sevdası, iktidar aşkı	120
Bu aşk mutlu sona erer mi?	120
Liderin korkusu, halkın özgürlüğüne karşı.....	122
Tüm Türkiye’ye “tek adam” yeter mi?	125
“Herkes bize düşman, çünkü biz harikayız”	128
Türkiye’nin düşmanları kimler?	128
Tayyip Erdoğan’ın Batılı düşmanları	132
Türkiye bölgede hangi “söz”ün sahibi olacak?.....	134
İŞİD’in arkasında kim var?.....	137
Berbat okullarda mükemmel eğitim	142
“Dindar nesil” mi, “itaatkâr köleler” mi?	142
Dini eğitim isteyenlerin asıl derdi ne?.....	144
Yeni nesilleri hangi dine göre yetiştireceksiniz?.....	147
Başörtüsü dindarlara yakışıyor mu?	151
İmam hatipler misyonunu tamamladı mı?	155
“Sayın Cemaat, muhterem hükümet...”	158
Hem Cemaat’e, hem AK Parti’ye bir çift sözüm var	158
AK Parti ve Cemaat demokrat olsaydı ne olurdu?.....	162
17 Aralık ve 30 Mart’ın asıl kazananı ve kaybedeni.....	167
Gülen Cemaati’nin amacı ne?	169
Cemaat, olup bitenden ders çıkardı mı?	174
Güney Afrika’da Gülen Cemaati ile derin bir sohbet	177
Kifayetsiz muhalefet	181
MHP’lilere bir çift sözüm var	181
CHP ne yaptığının farkında mı?	184
Dindarları AK Parti’ye kim mecbur etti?	189
Solculara bir çift sözüm var	194
Selahattin Demirtaş’ın artısı, eksisi	198

Hangi demokrasi?	202
Hiç kimse demokrat değil!	202
Türkiye'nin önündeki iki yol	206
Vardiya usulü demokratlık	209
Çözüm mözümleri.....	213
Alevilerin sorununu çözmenin en basit formülü	213
Türkler ile Kürtlerin ortak sorunu	216
Medya doğru söyler mi?	221
Muhafazakâr medyadan ne istiyorum?	221
Yaşasın bağzı şeyler	225
Ahmet Kaya'dan Mehmet Ali Alabora'ya Türkiye	225
Kadın kahkahası Türkiye'yi yıkar mı?	229
"İtirazım var, bu yalan dolana..."	236
Hayatımızı mahvedenler, yasımızı tutar mı?	238

Teşekkür

20 yıldan fazla süredir medya sektöründeyim. Hemen hemen her kademede çalıştım. Fakat yazarlık pek hevesli olduğum bir alan değildi.

Zaten heves yetmiyor, insanın yapabileceğine inancı da olmalı.

Fakat son beş yılda çok şey yaşadım, çok şey gördüm.

Söylenmesi gereken sözler vardı. Birikti, birikti ve doldu.

İşte bu biriken sözlerin de etkisiyle kendimi bir yazarlık macerası içinde buldum.

Tecrübem yoktu. Çok eksikim vardı. Hâlâ da var.

Tüm bu süre zarfında bana adeta bir öğretmen gibi yardım eden, destek olan, yol gösteren, uyaran sevgili dostum Murat Menteş'in verdiği katkıyı unutamam.

Sadece yazarlık meselesinde değil.

Bu kitabın hazırlanması için beni cesaretlendiren, desteğini esirgemeyen, yol gösteren değerli arkadaşım Murat Menteş'e çok teşekkür ediyorum.

Unutulmaz bir dostluk örneği sergiledi.

Kendisine minnettarım.

Giriş

İslamcılık, din temelli bir ideoloji ve toplumsal tasavvurdur.

Ortaokul yıllarımdan beri İslamcı hareketin içindeydim.

İslam'ın bize vazettiği değerler çerçevesinde, memleket meselelerine kendimizce çözümler üretiyorduk.

Dinin toplumsal sorunların çözümünde bir anahtar rolü göreceğini sanıyorduk.

Mesela “Bir lokma bir hırka” diyerek şatafattan ve lüksten uzak durmayı, “Dinde zorlama yoktur” diyerek inancı dayatmamayı, “Komşusu açken tok yatan bizden değildir” diyerek elimizdeki bir dilim ekmeği yoksulla paylaşmayı, “İşçinin emeğinin karşılığı alın teri kurumadan verilmeli” diyerek emeğe saygıyı, “İşi ehline verin” diyerek liyakati, “Bana bir harf öğretmenin kulu kölesi olurum” diyerek öğrenmeye, öğretmeye ve bilgiye saygıyı, “Bize taş atana biz ancak gül atarız” diyerek barışa ve dostluğa inancı ön plana çıkarıyorduk.

Ve bu değerler ışığında memleketin bütün sorunlarını çözeceğimizi düşünüyorduk.

İşte bu motivasyonla gazeteler, TV'ler, dergiler, vakıflar, dernekler, okullar hatta siyasi partiler kurduk.

O partilerden biri, yani AK Parti, iktidar oldu.

Bu sürede yapılanlara, söylenenlere, memleket meselelerine yaklaşımlara bakınca, ideallerin gerçeklemesi şöyle dursun, büyük bir felaketin ortağı olduğumuzu fark ettim.

Çünkü İslam “barış” derken, İslamcılık “çatışma” diyordu. İslam “dürüstlük” derken İslamcılık ideolojisi “her yol mubah” diyordu.

İslam “liyakat” derken, İslamcılık adam kayırmayı mazur gösteriyordu.

İslam toplumlara huzur vaat ederken, İslamcılık huzursuzluğun kaynağı olup çıkmıştı.

İslam “Dinde zorlama yok” derken, İslamcılık insanlara zorla din dayatıyordu.

İslamcılık, İslam’ı da değersizleştiren, öğüten büyük bir mekanizmaya dönüşmüştü.

Hem ülkeyi hem de İslam’ı yutan, yok eden bir canavar.

Tüm bunları görünce hiçbir şeyin düşündüğümüz gibi olmadığını anladık.

Bu durum elbette derin ve ağır bir kırılmaya neden oldu.

Bir tarafta candan aziz gördüğümüz değerler ve bu uğurda harcanan hayatlar, diğer tarafta son derece kaba, görgüsüz, haksız talepler ve uygulamalar vardı.

İktidar hırsı vardı. İnanç üzerinden tahakküm kurma, insanlara üstünlük taslama vardı.

Üstelik tüm bunları Allah adına yaptığını söyleyen bir topluluk vardı.

İnancımızın bizi ne kadar terbiye ettiğine, kişiliğimize ve karakterimize ne kadar tesir ettiğine bakmadan o inancı bir ideoloji olarak tüm topluma kurtuluş reçetesi olarak sunuyorduk.

İslamcılık iktidara gelip içindeki canavar ortaya çıkınca biz mevzuyu anladık.

Bir inancın ideolojileşmesinin esasında inanca da çok zarar verdiğini apaçık gördük.

Birçok toplumsal meselede İslamcılığın güdükleştirici, bozucu, yıkıcı etkileri olduğunu fark ettik.

Esasında bütünleştirici değil ayrımcı, barışçı değil savaşçı, özgürlükçü değil dayatmacı olduğunu anladık.

Çünkü insanlar “Allah” diyerek kafa kesiyorlar, hırsızlık yapıyorlar, hak yiyorlar, ihaleye fesat karıştırıyorlar, sınav sorularını çalıyorlar, başkalarına üstünlük taslıyorlar.

İslamcılık tam da İslam’ın haram saydığı malzemelerden oluşan bir çığ gibi büyüyor.

Yani İslam eğer bizi olgunlaştırarak bir zirveye taşıyorsa, İslamcılık bizi o zirveden aşağıya, yani felakete sürüklüyor.

Peki niçin böyle oldu?

Çünkü dinin, memleket meselelerinde çözüm kaynağı olacağını varsayıyorduk ama tüm bu değerlerin uygulamasının nasıl olacağı üzerine pek kafa yormamıştık.

Dinden aldığımız birkaç değerle hayatı bütünüyle dizayn edip tüm sorunların altından kalkabileceğimizi zannediyorduk.

Dahası, tüm müspet değerlerin, yalnızca İslamcılık bünyesinde bulunduğunu, seküler bir ahlak olamayacağını sanıyorduk.

Bilim ahlakı, medya ahlakı gibi alanlara dikkatle bakmamıştık.

Aslında kişisel bir yöneliş ve bağlılık olan inancı; bize manevi bir güç veren, umut veren, varoluşsal bir derinlik taşıyan itikadımızı tüm beşeri ve dünyevi sorunları çözebilecek bir uzlaşı imkânı gibi algıliyorduk.

Mesela “öteki” ile ilişkimiz nasıl olacak? Hayatın gerçekleri ile İslamcılık ideolojisi çatıştığında nasıl davranacağız? Bunlara hiç kafa yormamıştık.

Mimari, eğitim, ekonomi, sanat gibi alanlardaki sorunlara ne tür çözümler getireceğimiz üzerinde neredeyse hiç düşünmemiştik.

Dindarlığımızın her şeyin üstesinden geleceği hüsnüzannıyla yaşıyorduk.

Hem mevcut modern çözüm ve uygulamaları Batı’nın değerleri olarak görüp reddediyorduk, hem de alternatif çözüm veyahut sistemin ne olacağı üzerine hiç kafa yormuyorduk.

İşin doğrusu, Batı’da üretilen teknolojiyi kullanıyor, sanat eserlerini takip ediyorduk.

Ve bilim, sanat hukuk, felsefe alanlarındaki yetersizliğimiz üzerine pek düşünmüyorduk.

Para toplayıp, fakir fukaraya yaptığımız yardımla onların gönülünü kazanmayı en büyük marifet sayıyorduk.

İnsanların yoksulluğunu (farkında olmaksızın) istismar ederek İslamcılık ideolojisine taraftar topluyorduk.

Özgürlükçü, barışçı ve çoğulcu modeller üzerine neredeyse hiç düşünmemiştik.

Laikliğin dünyadaki olumlu örneklerini görmüyor, bizdeki katı ve baskıcı modeli laiklik sanıyorduk.

Sekülerliğin “din dışı” yani teknik, ölçülebilir beşeri analizler ve çözümler önerdiğini görmüyor, onu “din karşıtlığı” olarak algılıyorduk.

Demokrasi ve demokratlıkla ise aramızda kalın bir psikolojik duvar vardı.

İslamcılar olarak, demokratlığı benimsemeyi aklımızın ucundan bile geçirmiyorduk. Demokratik bir yol izlediğimiz ve tüm kazançlarımızı demokrasiye borçlu olduğumuz halde, ne yazık ki demokrat değildik, olamıyorduk.

* * *

Meğer bir inanç değil bir ideoloji mücadelesi vermişiz.

Bu aslında din üzerinden bir iktidar mücadelesiymiş. Bunu anladık.

Şimdi geldiğimiz noktada İslamcılık, sorunları çözen değil bilakis daha da çoğaltan bir ideoloji olarak bütün bir ülkeyi rehin aldı.

Şimdi anladık ki insanlığı, evreni açıklayan bir hakikat anlayışının ideolojileştirilmesi ve bu uğurda emek ve zaman harcanması çok ciddi bir kayıp.

Bunca mücadele ve çaba, aslında karanlıkta sürüklenmekmiş. Akıntıya karşı, boş yere kürek çekmekmiş.

İslamcılığın esasında Allah merkezli değil insan merkezli bir ideoloji olduğunu fark ettim.

Bunu dile getirdiğimiz zaman İslamcılık kendini dinle savunuyor. Üstelik çok hilekâr bir tutumla.

Mesela “dürüstlük”, “özgürlük”, “iç barış”, “eşitlik” dediğimizde “Ama yol yaptık” diyorlar.

“Tamam ama yıllardır savunduğumuz değerler yok oldu?” dediğimizde, “Sen ekonomiye bak” diyorlar.

İdeolojik demagojiyle bu dünyada işleri yürütebileceklerini, üstelik öbür dünyada cennete gideceklerini sanıyorlar. Hak yiyorlar. Adam kayırıyorlar. Yalan söylüyorlar. Gene de kendilerini ne suçlu, ne hatalı, ne de günahkâr hissediyorlar.

İnsanlar ihale alırken sevap kazanmış gibi, kadınları aşağılar-ken büyük bir hakikati deşifre ediyormuş gibi ya da çocukların ölümüne göz yumarken bir cihat ruhu, fetih ruhuyla memleketi kurtarır gibi davranıyorlar.

İslamcılık için İslam'ı bile gözden çıkarıyorlar.

Artık iktidara, yani muktedire hizmet bir anlamda İslam'a hiz- met olarak görülüyor.

Bundan daha acıklı, daha utanç verici, daha budalaca, daha sa- kil, daha çılginca ne olabilir?

İslamcılık şatafatlı bir iktidarla beraber ağır bir mağlubiyet ya- şıyor.

Çünkü bütün inandırıcılığını yitirdi. Topluma barış ve huzur getireceğine olan inanç yerle bir oldu.

Devlette söz sahibi oldu ama toplumdaki bütün cazibesini kaybetti.

Böyle devam edemeyiz.

Peki çözümün ne? Bunca tecrübe, bunca hayal kırıklığından sonra ne yapacağız?

Hiçbir şey olmamış gibi yolumuza devam mı edeceğiz?

İnancımızın başkaları için huzursuzluk kaynağı olmasına, biri- lerinin çıkarı doğrultusunda kullanılmasına göz mü yumacağız?

"Öteki"nin yaşam hakkına saygı duymayan, herkesin eşit, öz- gürlük ve huzur içinde bir arada yaşamasına fırsat bırakmayan İslamcılığın peşinden sürüklenmeye devam mı edeceğiz?

Edemeyiz.

Kendi ibadetlerimizi, ritüellerimizi, inanç yorumumuzu bir başkasına dayatmaktan vazgeçmemiz gerek.

İslam'ın yüzlerce farklı yorumu var. Din her insanda farklı bir şekilde karşılık buluyor.

Kendi yorumumuzu başkalarının yorumundan üstün gördüğümüz ve dayattığımız zaman din barışın değil, çatışmanın aracı oluyor.

Beşeri ilişkilerimizi toplumsal, bilimsel, kültürel değerler üze- rinden kurmamız; İslam'ın bize kazandırdığı değerler varsa, on- ları İslam adına değil, kişisel erdemler olarak yaşamamız gerekir.

Sekülerliği din karşıtlığı değil; siyasete, ticarete, aslında tüm

beşeri münasebetlere dini bulaştırmamak olarak görmek, algılamak gerekiyor.

Bunu çok geç fark ettim. Şaşılacak bir şey ama bu böyle.

İnancımıza da aykırı düşmeyen dürüstlük, liyakat, nezaket, eşitlik, özgürlük gibi evrensel değerler etrafında bir tutum ve görüş belirlememiz gerek.

İnançların, kanıların ve kutsalların ideolojileşmemesinin, inancın son derece kıymetli bir değer olarak kalbimizde kök salmasının bizim ruh sağlığımıza, kişiliğimize, ekonomik ilişkilerimize de bir yansıması olacağını görmemiz gerek.

Biliyorum, demokrasi Türkiye'nin tabii değerlerinden biri olarak görülmüyor.

Çünkü bu topraklarda üretilmiş, Osmanlılardan miras aldığımız veyahut Cumhuriyet'te kökleştirdiğimiz değerlerden biri değil.

Bu nedenle demokrasiye, demokrasiğe mesafeli duruyoruz.

Fakat dünyada daha iyi bir sistem henüz keşfedilmiş değil.

Dahası, demokrasi sürekli kendini yenileyen, yeni tezler, açılımlarla sıhhat kazanan ve kökleşen bir sistem.

İnançların özgürce yaşandığı ülkeler demokrasisi gelişmiş ülkeler. Bunu hepimiz görüyoruz.

Kaldı ki İslamcılarının da demokrasiden başka bir önerileri yok. Bu mesele üzerine tüm dünyada tek bir çalışma, hazırlık veyahut alternatif geliştirebilmiş değiller.

Demokrasi ile inancımızı, kültürümüzü, değerlerimizi bir araya getirebiliriz.

Nasıl ki bizde Anadolu Müslümanlığı varsa yeri geldiğinde kendimizi nasıl ki modifiye ediyorsak...

İnancımızla demokrasiyi de birleştirebiliriz. İnancımızın bize vazettiği tüm değerleri demokrasiyle harmanlayabiliriz.

"Türk usulü başkanlık sistemi"nden söz edildiği gibi, Anadolu'ya uygun, daha derin bir demokrasi kültürü oluşturabiliriz.

Yunus Emre'den, Mevlânâ'dan ve İslam terbiyesinden de ilham alan, herkese eşit gözle bakmayı öneren bir demokrasi, özgürlükçülüğü ve çoğulculuğu kalıcı hale getirebiliriz.

Yani Ermenisiyle, Alevisiyle, Kürdüyle, Sünnisiyle bir arada huzur içinde, kimsenin bir başkasının inancına karışmadığı bir sistemi oluşturabiliriz.

Bunun önünde hiçbir engel yok.

Edindiğimiz tecrübelerden ders çıkarmamız gerek. Olumsuz netice aldığımız çabaları, hiçbir şey olmamış gibi kör bir inat uğruna sürdürmeyiz.

İslamcılığın ülkeye ne yaptığını, meseleleri nasıl içinden çıkılmaz hale soktuğunu, üstelik temiz inancımızı nasıl kirlettiğini hep beraber gördük.

Kişisel olarak, bu tecrübe ve görüşlerimi siz okurlara aktarmak, hiç değilse gençlerin bizim düştüğümüz hataya düşmemelerini sağlamak, hayatlarının heba olmasını önlemek gayretindeyim.

Zira Türkiye'nin de bu üzücü, yıkıcı ve karanlık süreçten ders alacağını umuyorum.

Elinizdeki kitapta bir araya getirilen yazılar, bu ruhla, bu yaklaşımla kaleme alınmıştır.

İnsanın kendi çevresinden, yuva bildiği yerden korkunç bir hayal kırıklığıyla kopması da; rezil, küçültücü bir halde yaşayıp gitmesi de hayıflanılacak şeyler.

Sadece İslamcılık da değil, resmi veya sivil tüm ideolojiler gençlerimizi, en güzel yıllarımızı heba etti, ediyor.

Bu kitap, dilerim, gençlerin bu meselelerle vakit kaybetmemelerine vesile olsun.

Selam ve saygılarımla...

Levent Gültekin
Mayıs 2015, İstanbul

İslamcıların zaferi, nasıl İslamcılığın yenilgisi oldu?

Şatafatlı Mağlubiyet, İslamcılarının görkemli iktidar dönemini anlatıyor. Ve bu dönemin hengâmesi, debdebesi içinde göze görünmeyen yenilgiyi gündeme taşıyor.

- » İslamcılık neden huzur getirmedi?
- » İslamcılar muhalifken savundukları değerleri, iktidarda niçin uygulayamadılar?
- » Barış dini olan İslam, İslamcılarının elinde nasıl çatışma kaynağı oldu?
- » İslamcılar demokrasiyle neden barışmıyor?..

Levent Gültekin, bu ve benzeri soruların yanıtını ararken İslamcılarının “şatafatlı mağlubiyetini” anlatıyor. Aynı zamanda, günümüz Türk siyasetinin genel sorunlarını hem samimi ve derin, hem de serinkanlı ve medeni bir üslupla tartışıyor. *Şatafatlı Mağlubiyet*, bugünleri anlamak için mutlaka okunması gereken, benzersiz bir kitap.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6417-17-5

9 786256 417175

Doğan
Kitap